

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 7/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Marekom Parom, Šancová 48, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tost 30/2019 zo 6. septembra 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tost 30/2019 zo 6. septembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa bolo 20. februára 2019 podľa § 206 ods. 1, 4 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) sťažovateľovi a ďalším osobám vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy formou objednávateľa podľa § 21 ods. 1 písm. c), § 144 ods. 1, 2 písm. e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov na skutkovom základe špecifikovanom v predmetnom uznesení. Uznesením z 20. februára 2019 vyšetrovateľ spojil vymedzené trestné veci na spoločné konanie.

3. Uznesením Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) sp. zn. 5 Tp 7/2019 z 24. februára 2019 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku a väzba začala plynúť 21. februára 2019. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) navrhol 19. augusta 2019 predĺženie lehoty väzby o sedem mesiacov podľa § 76 ods. 2 Trestného poriadku na základe nezmenených dôvodov väzby. Špecializovaný súd uznesením sp. zn. 5 Tp 7/2019 z 2. septembra 2019 rozhodol podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku o predĺžení väzby sťažovateľa do 21. apríla 2020 za nezmenených dôvodov väzby. Zároveň nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Proti uzneseniu o predĺžení väzby podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením zo 6. septembra 2019 tak, že ju zamietol.

4. Sťažovateľ v konaní o predĺžení väzby namietal porušenie práva na zákonného sudcu, keďže v čase rozhodovania o jeho vzatí do väzby *„nebolo verifikované náhodné pridelenie trestnej veci do senátu 4 T na Najvyššom súde Slovenskej republiky, konkrétne sp. zn. 4 Tost/9/2019, dňa 28. 02. 2019 (súdny spis č. l. 93 a nasl.)“*, a taktiež porušenie

práva na styk s tretími osobami, keďže mu v základnej lehote väzby *„nebol umožnený ani telefonický kontakt a ani návštevy s čo i len jedným členom jeho rodiny, pričom prokurátor ani v návrhu na predĺženie lehoty väzby a ani pri výsluchu Sťažovateľa v konaní o predĺžení väzby pred Sudcom pre prípravné konanie, a to ani na výzvu obhajoby, neuviedol ani jeden dôvod pre takýto postup voči Sťažovateľovi.“*

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na odôvodnenie uznesenia špecializovaného súdu z 2. septembra 2019 o predĺžení väzby a tiež na odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zo 6. septembra 2019 a spôsob, akým sa tieto súdy vysporiadali s týmito námietkami, považuje za nedostatočný. Špecializovaný súd uviedol, že v konaní o predĺženie väzby mu nenáleží riešiť pochybnosti o náhodnom pridelení veci zákonnému sudcovi v konaní, v ktorom sa rozhodovalo o väzbe, a ani námietky týkajúce sa znemožnenia kontaktov s blízkymi osobami, a pritom táto námietka nemôže zakladať dôvod na prepustenie z väzby. Najvyšší súd v zásade len odkázal na odôvodnenie uznesenia špecializovaného súdu. Vzhľadom na nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia bolo podľa sťažovateľa porušené jeho právo podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.

6. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa... podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 06. 09. 2019, sp. zn. 6 Tost/30/2019 v trestnej veci vedenej voči Sťažovateľovi ako obvinenému, porušené bolo.

2. Zrušuje sa v celom rozsahu rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 06. 09. 2019, sp. zn. 6 Tost/30/2019 v trestnej veci vedenej voči Sťažovateľovi ako obvinenému a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi... do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu

verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

12. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

13. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné poukázať tiež na svoju judikatúru, v zmysle ktorej rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktorý je v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi

a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

14. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Už uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Vychádzajúc z uvedeného, pre posúdenie ústavnej udržateľnosti záverov najvyššieho súdu v napadnutom uznesení zo 6. septembra 2019 sa ústavný súd v potrebnom rozsahu oboznámil s uznesením špecializovaného súdu z 2. septembra 2019.

15. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom a jeho závery

16. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jeho námietkami – s námietkou porušenia práva na zákonného sudcu tým, že v čase rozhodovania o vzatí do väzby nebolo verifikované náhodné pridelenie vecí do senátu 4T na najvyššom súde, čo odvodil z absencie čiarového kódu na potvrdení o pridelení vecí. Obdobne sa najvyšší súd nevysporiadal s námietkou o porušení práva

na styk s treťou osobou znemožnením (telefonického alebo osobného) kontaktu s tretími osobami počas trvania väzby.

17. Najvyšší súd v napadnutom uznesení v súvislosti s námietkami sťažovateľa odkázal na odôvodnenie uznesenia špecializovaného súdu z 2. septembra 2019 a v tomto uznesení špecifikované dôvody považoval za detailné, vecne a obsahovo správne. Podľa najvyššieho súdu uvedený záver *„sa viaže aj k námietke týkajúcej sa absencie tzv. čiarového kódu na potvrdení o pridelení veci senátu 4T najvyššieho súdu ešte v etape rozhodovania o vzatí do väzby. Apelačný senát v posudzovanej veci nie je apelačným aj vo vzťahu k spomínanému senátu 4T najvyššieho súdu v etape rozhodovania o vzatí do väzby.“*.

18. Špecializovaný súd v uznesení z 2. septembra 2019 k námietke sťažovateľa o možnom porušení práva na zákonného sudcu v dôsledku absencie čiarového kódu na potvrdení o pridelení veci pri rozhodovaní najvyššieho súdu o sťažnostiach proti rozhodnutiam o vzatí do väzby uviedol, že túto námietku *„neprislušča sudcovi pre prípravné konanie riešiť, napriek tomu však uvádza, že nahliadnutím do iných spisov zistil, že správa o pridelení veci zákonnému senátu na NS SR vyhotovená jeho podateľňou neobsahuje ani v týchto iných veciach čiarový kód. Ak je obhajoba toho názoru, že došlo k porušeniu práva na zákonného sudcu, môže sa tohto práva domáhať na inom príslušnom súde. Pre rozhodovanie o predĺžení trvania lehoty väzby je podstatným, že právny akt - uznesenie o vzatí do väzby a rozhodnutie o opravnom prostriedku boli vydané a sú právoplatné a vykonateľné.“*.

19. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa podmienok výkonu väzby – špecificky znemožnenia kontaktu s tretími osobami – špecializovaný súd uviedol:

„Námietky obvinených o šikanóznom výkone väzby na ich osobách najmä vo vzťahu k znemožňovaniu kontaktov s blízkymi osobami, či už osobnou alebo sprostredkovanou formou neprislušča riešiť sudcovi pre prípravné konanie, sami o sebe ani nemôžu zakladať dôvod na prepustenie obvinených na slobodu. Týmto námietkam by mal pozornosť venovať

a riešiť ich dozorový prokurátor, prípadne prokurátor dohliadajúci na výkon väzby a obhajoba by mala svoje námietky smerovať k týmto orgánom.“

20. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd v napadnutom uznesení a špecializovaný súd v uznesení z 2. septembra 2019 venovali námietkam sťažovateľa primeranú pozornosť a vysporiadali sa s nimi. Ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že predmetom napadnutého konania a konania špecializovaného súdu bolo rozhodovanie o návrhu prokurátora špeciálnej prokuratúry na predĺženie lehoty väzby. Konajúce súdy poukazovali na to, že ich úlohou bolo primárne skúmať materiálne podmienky väzby, t. j. či boli produkované také dôkazy, ktoré naďalej odôvodňujú dôvodné podozrenie z toho, že skutok sa stal, má znaky trestného činu a že ho spáchal obvinený. Pri rozhodovaní o predĺžení väzby je následne potrebné hodnotiť ďalšie podmienky v zmysle § 76 ods. 3 Trestného poriadku, t. j. nemožnosť skončiť trestné stíhanie pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov a hrozba zmarenia alebo podstatného sťaženia dosiahnutia účelu trestného konania prepustením obvineného (porovnaj napr. odsek 3 na s. 19 uznesenia špecializovaného súdu z 2. septembra 2019). Konajúce súdy zároveň zdôraznili, že prípadné pochybenia v prvotnom konaní o vzatí do väzby nemajú vplyv na rozhodovanie o predĺžení lehoty väzby. Poukázali tiež na to, že pri rozhodovaní o návrhu prokurátora špeciálnej prokuratúry na predĺženie lehoty väzby konajúce súdy nie sú v postavení nadriadenej inštancie voči súdom a ich rozhodnutiam v konaní o vzatí do väzby. Obdobne špecializovaný súd zdôraznil, že podmienky výkonu väzby je oprávnený riešiť dozorový prokurátor, prípadne prokurátor dohliadajúci na výkon väzby. Ústavný súd tieto právne závery najvyššieho súdu v spojení s právnymi závermi špecializovaného súdu nepovažuje za prejav arbitrárnosti. Konajúce súdy sa námietkami sťažovateľa zaoberali, svoj postoj k týmto námietkam vo svojich rozhodnutiach primerane vysvetlili, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a uznesenie špecializovaného súdu takto nie sú ani zjavne neodôvodnené, preto sú ústavne akceptovateľné.

21. V nadväznosti na predchádzajúci bod odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za nevyhnutné pripomenúť svoju ustálenú judikatúru (napr. II. ÚS 219/2019), podľa ktorej rámec povinností orgánov verejnej moci, proti ktorým smeruje právo na súdnu

a inú právnu ochranu (v danom konkrétnom prípade právo na osobnú slobodu), upravuje čl. 2 ods. 2 ústavy zakotvujúci princíp právneho štátu – viazanosť verejnej moci právom, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobilom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd v tomto kontexte poukazuje na § 59 zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 221/2006 Z. z.“), podľa ktorého dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon väzby vykonáva prokurátor podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov. Prokurátorský dozor sa v zmysle uvedenej právnej úpravy vykonáva prostredníctvom oprávnenia prokurátora vstupovať do miest, kde sa vykonáva väzba v akomkoľvek čase s tým, že prokurátor musí mať prístup do všetkých priestorov. Navyše má právo nazerať do dokladov, ktoré súvisia s výkonom väzby. S obvinenými môže hovoriť aj bez prítomnosti tretích osôb. Môže preverovať rozhodnutia a opatrenia orgánov vykonávajúcich správu zariadení ústavu a priestorov ústavu zodpovedajúcu zákonom a ostatným všeobecne záväzným právnym predpisom. Má oprávnenie požadovať od zamestnancov vykonávajúcich správu miest ústavu a ich priestorov potrebné vysvetlenia, predloženie spisov a rozhodnutí týkajúcich sa pozbavenia alebo obmedzenia osobnej slobody obvinených vo väzbe.

22. Osobitne k námietke sťažovateľa o porušení práva na styk s tretími osobami počas výkonu väzby je potrebné poukázať na to, že vyrozumienie o zatknutí alebo zadržaní sa nemusí vykonať, ak by tým došlo k zmareniu objasnenia a vyšetrenia veci. Obdobne výkon práva obvineného na telefonickú komunikáciu s označenou osobou možno podmieniť tým, že nedôjde k ohrozeniu účelu trestného konania (porovnaj § 34 ods. 4 Trestného poriadku). Obdobne obvinený v kolúznei väzbe môže prijať návštevu iba po predchádzajúcom súhlase príslušného orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu (§ 19 ods. 2 zákona č. 221/2006 Z. z.). V tomto smere je relevantné, že aj smernica Európskeho parlamentu a Rady 2013/48/EÚ o práve na prístup k obhajcovi v trestnom konaní a v konaní o európskom zatykači a o práve na informovanie tretej osoby po pozbavení osobnej slobody a na komunikáciu s tretími osobami a s konzulárnymi úradmi po pozbavení osobnej slobody (ďalej len „smernica 2013/48/EÚ“), na ktorú sťažovateľ v ústavnej sťažnosti odkazuje, reguluje výnimku z výkonu práva na informovanie tretej

osoby o pozbanení osobnej slobody, prípadne obmedzenie alebo odloženie práva na komunikáciu s tretími osobami počas pozbanenia osobnej slobody (porovnaj čl. 5 ods. 3, čl. 6 ods. 2 a čl. 8 smernice 2013/48/EÚ). Sťažovateľom vymedzené obmedzenie práva na kontakt s tretími osobami v základnej lehote väzby samo osebe takto neindikuje porušenie práva na osobnú slobodu a neodôvodňuje jeho prepustenie na slobodu.

23. Dôležitou skutočnosťou je, že uznesenie špecializovaného súdu z 2. septembra 2019 a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu obsahujú rozsiahle odôvodnenie týkajúce sa útekovej, kolúznej a preventívnej väzby. Uvedené dôvody aj bez ďalšieho predstavujú dostatočný podklad aj pre obmedzenie práva sťažovateľa na kontakt s tretími osobami a v tomto kontexte je potrebné prihliadnuť na to, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nespochybňuje právne závery konajúcich súdov o dôvodoch ďalšieho trvania väzby a o predĺžení lehoty väzby.

24. Pokiaľ ide o pochybnosti sťažovateľa o porušení práva na zákonného sudcu z dôvodu absencie čiarového kódu na potvrdení o pridelení veci, je zrejmé, že táto námietka sa týka konania o jeho vzatí do väzby a sťažovateľ mal túto skutočnosť namietat' v rámci predmetného konania. Špecificky je potrebné tiež uviesť, že sťažovateľ mal možnosť podať proti príslušnému rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval o jeho sťažnosti proti rozhodnutiu o vzatí do väzby, ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd vo svojej judikatúre (napr. III. ÚS 431/2011, II. ÚS 208/2019) vyslovil, že námietky proti postupu a rozhodnutiu súdov je potrebné uplatniť v príslušnom súbore konaní a nemožno ich prenášať do iného súboru konaní, t. j. napríklad námietky týkajúce sa konania o vzatí do väzby prenášať do konania o predĺžení väzby, resp. do konania o návrhu na prepustenie z väzby na slobodu. Akceptovaním postupu, ktorého sa domáha sťažovateľ, by okrem iného dochádzalo k obchádzaniu tých ustanovení zákona, ktoré upravujú lehoty na podanie príslušného právneho prostriedku nápravy.

25. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu